

det høie Generaldirektorat ved Skrivelse af 8de Mai 1873 selv har erkjendt, at Bygningsafgiften gjaldt Stedets Beboer, Invalid Klavs Pedersen". Generaldirektoratet svarede, „at Bygningsafgiften af det nævnte Sted i det Hele i Genhold til Bestemmelsen i Forordning af 1ste Oktober 1802, § 42, opkræves hos bemeldte Arbejderforening som Gier af Stedet, men at denne forøvrigt efter den nævnte Lovbestemmelse har Regres til vedkommende Bruger for den Del af Afgiften, der paahviler den af ham benyttede Del af Stedet, forsaavidt ikke anderledes er bestemt ved Overenskomst mellem de Paagjældende". Samtidig med dette Svar blev Afgiften, der hidtil havde været opkrævet i hver af de halvårlige Terminer med lidt over 4 Rdlr., nedsat med $\frac{5}{8}$ af sit tidligere Beløb, idet en Veile Amtstue den 1ste April 1874 tilfjället ny Opmaalingsforretning af Branddirektøren gik ud paa, at Stedet, hvis Areal i det Hele var 348 Kvadratalen, kun indeholdt 131 Kvadratalen afgiftspligtigt Rum, nemlig den af Kl. Pedersen beboede Leilighed. For den første Termin af Aaret 1874 opkrævedes altsaa Afgiften med kun 1 Rdl. 51 Sk., og Foreningen søgte nu om Tilbagebetaling af den i de tre siden Husets Opførelse forløbne Terminer for meget erlagte Stat, tilsammen 7 Rdl. 3 Mk. 15 Sk. Herpaa resolverede imidlertid Generaldirektoratet under 14de September 1874, „at det beror paa en Misforstaaelse, naar Bygningsafgiften er ført til Afgang af de af Foreningen benyttede Lokaler, saaledes at der kun opkræves Afgift af 131 Kvadratalen — nemlig den af Klavs Pedersen beboede Leilighed —, idet Stedet nu som tidligere i det Hele indeholder et afgiftspligtigt Areal af 348 Kvadratalen, og ligesom der herefter ikke bliver Spørgsmaal om at tilstaa den ansøgte Tilbagebetaling af erlagt Afgift, saaledes vil det Beløb, der for 1ste Termin d. A. er opkrævet for lidet paa Grund af, at Afgiften fejlagtig har været beregnet af 131 Kvadratalen istedetfor af 348 Kvadratalen, blive at efterkræve". Denne Resolution indaandede Foreningen til Underkjendelse af Finanzministeriet i et Andragende, der efterat have skildret Sagens historiske Gang og Autoriteternes Optræden i samme bestemt protesterede mod Generaldirektoratets Ret til at fordrø den omhandlede Stat; foruden Amtets Resolution af 4de Mai 1869, som efter forudgaaet Undersøgelse af Foreningens Organisation havde erklæret dens Virksomhed for lovlig uden sædvanlig Næringsadkomst, og Spjesteretsdommen af 28de Januar 1870 paaberaabte man sig til Støtte for sin Protest særlig Forordningen af 1ste Oktober 1802 § 35 og Loven af 16de April 1873 § 4, hvorimod Generaldirektoratet ikke havde ansøgt noget Lovsted, der indeholdt Hjæmmel for at paalægge Landboere Bygningsafgift, fordi de indkjøbte deres Livsfornödenheder i Fællesskab og opbevarede disse samlede. Med Hensyn til den Stedets Beboer paalagte Stat bemærkedes, at da han ei kunde anses som Næringsdrivende, men kun som et af flere Landboere i Forening antaget Hjenesteyende, kunde der formentlig heller ikke med Rette afkræves ham nogen Afgift. Som Svar herpaa meddeltes i Skrivelse fra Generaldirektoratet af 8de Mai 1875, at Finanzministeriet med dette havde erklæret sig „enigt i, at Afgiftspligten paahviler det ommeldte Sted i det Hele, saa at der baade vil være at svare Bygningsafgift af den til Bolig for K. Pedersen benyttede Del af samme og den Del, der af Foreningen anvendes til Butik, Pastrum m. v." — Hermed slutter Korrespondancen.

Swad Foreningens anden Besværing angaar, oplyser man om, at Foreningen allerede strax i Begyndelsen af sin Virken lod indkjøbe Brændevin sammen med andre Fornödenheder til Uddeling blandt Medlemmerne. Fra Dvirighedens Side blev inden kort Tids Forløb reist Spørgsmaal om denne Forretnings Lovlighed; men efterat være gjort bekjendt med Foreningens hele Virkemaade resolverede Amtet, at det ikke med Føie kunde paalægges den at erhverve Næringsadkomst. Nogle Maanedet efter søgte Handelsforeningen i Veile at faae reist offentlig Tiltale mod Foreningen; men denne godtgjorde paany overfor Dvirigheden Lovmedholdeligheden af sin Virksomhed. Da udkom under 2den Juli 1870 Lov indeholdende nogle nærmere Bestemmelser angaaende Brændevinshandel, hvis § 4 foreskriver: „Forbrugsforeninger i Kjøbstæderne og paa Landet, der forsyne deres Medlemmer med Brændevin, ere pligtige at løse Næringsbevis efter de Regler, der ere gjældende for Brændevinshandel paa det Sted, hvor Foreningen har sit Hjemsted". Denne Bestemmelse vakte meget Misnøie hos de da bestaaende Forbrugsforeninger, og Veile Besteregns Arbejderforening vil endog have den betragtet som et ligefrem grundlovstridigt Indgreb i alt erhvervede Rettigheder. I Lov af 23de Mai 1873 § 2 blev der dernæst givet følgende nye Forskrift om Forbrugsforeninger: „Enhver Forbrugsforening, der herefter dannes sig, er underkastet Lovgivningens almindelige Bestemmelser om Handel, naar Foreningens Virksomhed er af en saadan Bestaafenhed, at den maa betragtes som Næringsdriift. Forbrugsforeninger, der efter Foranstaaende ikke anse sig pligtige til at erhverve Borgerfskab eller Næringsbevis, skulle, forinden de begynde deres Virksomhed, meddele Dvirigheden Oplysninger om deres Love eller Vedtægter samt om, af hvilke Personer Medlemmerne bestaa. Saadanne Oplysninger er Dvirigheden derhos til enhver Tid berettiget til at fordrø sig meddele for at kunne paase Lovligheden af Forbrugsforeningernes Virksomhed". I Genhold til denne Lovparagraf, navnlig Ordet „herefter", mente Veile Besteregns Arbejderforening sig fritagen for at løse